

PROLÓGUS

A Longbeam cirkáló simán és csendesen siklott be a Nefitifi-rendszerbe, ahogyan egy hegyes tű hatol át egy fekete szöveten. Néhány millió évvel korábban a rendszernek két napja volt, ám az egyik felrobbant, és egy elképesztő méretű csillagköd maradt a helyén. Lila és sötétkék, radioaktív gázfelhők lebegtek a bolygók között, és szeszélyesen kavargó, gigászi ködfoltokba burkolták az egész rendszert.

A múltban számos csempész használta ki a köd nyújtotta lehetőséget.

És a Jedik most gyanították, hogy a fosztogatók is kihasználják – a jelek arra utaltak, hogy ez az utolsó rejtekhelyük.

– Hallani valamit? – kérdezte Indeera Stokes mester a padavanjától.

A melléte ülő Bell Zettifar a fejét rázva felelt:

– Semmit, pedig az összes frekvenciát figyeljük. Teljes a csend odakint.

– Ami rendkívül furcsa – vélekedett Nib Assek mester, akinek ősz haja ezüstszerűnek tűnt a sűrű félhomályban. (Amikor egy Longbeam csökkentett energiaszinttel repült, hogy nehezebb legyen észlelni – mint most ez a hajó is –, a fedélzeti lámpák java részét is lekapcsolták.) – Fegyverkereskedők használják ezt a régiót már nagyon régóta. Jeladókra, aszteroidák közé rejtett szállít-

mányokra és hasonlókra lehet számítani erre felé. Ezzel szemben... semmi.

Bell a másik padavanra, Burryagára pillantott, aki Assek mester mellett állt. Kettejük tekintete megerősítette azt, amit mindenki érzett: a Nefitifi-rendszerben *túl nagy* a csend. Az, hogy nem találtak itt semmiféle tevékenységet, nagyjából olyan volt, mintha leszálltak volna a Coruscanton, és elhagyatottnak látták volna: egyértelműen azt bizonyította, hogy valami nagyon nincs rendben.

És a jelenség csakis azt jelenthette, hogy a Nihil fosztogatói a közelben vannak.

– Minden bizonnyal tompítókat használnak – mondta Bell a mesterére nézve. – Műholdas vagy fedélzeti rendszerek lehetnek.

– Azt gyanítom, fedélzetiék. Hamarosan megtudjuk – válaszolta Indeera, és kihúzta magát, amitől a fejcsápjai ide-oda lengedeztek a háta mögött. Bell is megtapasztalta azt a furcsa, egyszerre nyugtalanító és izgalmas érzést, ami a Jedi-csapat többi tagját is megszállta: az Erő figyelmeztette őket valamire. Indeera mester a kardmarkolatára tette a kezét, és ismét megszólalt: – A másik Longbeam jelenti, hogy ők is ugyanazt olvassák le a műszerekről, mint mi: sehol, semmi jel. A fosztogatók nagyon közel lehetnek...

Végre eljött a cselekvés ideje. Egy lehetőség, hogy visszavágjanak a Nihilnek. Bell már nagyon vágyott rá – szüksége volt rá –, főleg azóta, hogy elvesztette a régi mesterét, Loden Greatstormot. Nem bosszúra szomjazott. Azt az egykori mentora sem akarta volna. Arra vágyott, hogy tegyen valamit, bármit, amivel szembe száll azzal a gonosszal, ami megfosztotta a mesterét az életétől. A Nihilre immár minden jel szerint vereség várt – Avar Krisst talán csak egy-két lépés választotta el attól, hogy elkapja a vezetőjüket, a Szemet –, de sem Bell, sem a galaxis többi lakója nem lehetett nyugodt addig, amíg ezt a veszélyforrást nem számolták fel egyszer s mindenkorra.

A Köztársasági Vásár idején lezajlott ütközet jóvátehetetlenül tönkretette volna a Köztársaságba és a Jedikbe vetett hitet. Ehhez képest jelenleg a fosztogatók menekültek. A szerepek felcse-

rélődtek, és remélni lehetett, hogy a galaxisnak ez a része ismét biztonságos lesz.

És Bell úgy érezte, hogy amint mások ismét megnyugszanak és megint hinni kezdenek, talán ő maga is így fog érezni.

Mialatt a Longbeam áthaladt egy újabb sűrű, aranyló felhőn, Indeera mester hirtelen megszólalt:

– Felettünk vannak. És majdnem pontosan előttünk.

Burryaga halk mordulással fejezte ki az egyetértését.

Rögtön ezután a szenzorok jeleztek – képernyők és indikátorok kezdtek villogni –, de az igazi figyelmeztetés az Erőtől jött. Bell éberen figyelt és megfeszítette az izmait, mintha ugrani készült volna.

Ez lesz az – vélte magában, amikor kinézett az elülső ablakon. A sötét, örvénylő gáz áttetsző lett, amikor a Longbeam emelkedni kezdett, és hamarosan láthatóvá vált a Nihil hajó hasa. Bell elképzelte, hogy odaát, a másik hajón megszólalnak a vészcsengők és ariadószirénák, aztán mindenki rohanva és kapkodva készül a harcra – mert mostanra a rablók kétségkívül rádöbbentek, hogy Jedik találtak rájuk, és azért jöttek, hogy harcoljanak.

A Jedik viszont készenlétben álltak attól a pillanattól kezdve, hogy elhagyták a Csillagfény Jelzőállomást, és most végre eljött a pillanat, amire vártak.

Loden mesterért teszem ezt – gondolta Bell –, *és azért, hogy a fosztogatók soha többé ne csinálhassák senkivel azt, amit vele műveltek.*

Az első átszálló támadást pontosan erre a pillanatra időzítették. A Jedi-flottacsoport hordozója a vonósugarával megragadta a Nihil hajóját, és szilárdan tartotta, míg az a Longbeam, amelyiken Bell és a társai utaztak, megközelítette az ellenséges gépet, beállt mellé, és rácsatlakozott az egyik légszilipjére, több másikat pedig eltakart. A durva dokkolástól az egész hajó megremegett, de mindenki a helyén maradt, és ugrásra készen várta az indulást. Assek mester kinyitotta a zsilipeket, és azt kiáltotta:

– A fényért és az életért!

A következő másodpercekben a Jedik átrohantak az ellenséges hajóba.

Bell ritkán érezte az Erőt olyan mélyre hatónak és energikusnak, mint abban a pillanatban, amikor belefutott a szemből érkező sugárnyalábok özönébe úgy, hogy közben gyors és pontos mozdulatokkal lengette maga előtt a kardját. Némelyik töltet olyan közel húzott el mellette, hogy érezte a forróságát. Az orrát ózon szaga töltötte meg, ám a fénykardja háraitotta a felé tartó lövedékeket, oly könnyedén és elegánsan, mintha magától mozgott volna. Gyakorlatilag nem is tudatosan mozgatta a fegyvert, szinte csak arra összpontosított, hogy folyamatosan haladjon előre. Köröskörül ijesztő, lélektelen maszkokat látott. A Nihili harcosai lövöldöztek, szétszóródtak, menekültek, míg a feléjük nyomuló Jedik gyorsan és magabiztosan mozogtak.

– Most! – kiáltott bele Indeera mester a lármába, és ezzel visszaigazolta az Erőtől érkező figyelmeztetést, amit valamennyien érzektek. Bell beugrott egy vastag fémgerenda mögé, hogy fedezékben legyen, amíg felveszi a légzőmaszkját. Éppen csak végzett, amikor meghallotta a szellőzőnyílások felől érkező, jellegzetes sziszegést, ami azt jelezte, hogy a fosztogatók bevetették kedvenc fegyverüket, a mérges gázt.

Késő – állapította meg magában Bell elégedetten –, ezúttal ti későtetek el.

Indeera a gépterem felé vezette a társait, vagy ami annak felelt meg ezen a legkülönfélébb modulokból és alkatrészekből, hevenyészve összetákolta hajón. Bell és Burryaga egy-két lépéssel lemaradva követték a mestert, míg Nib Assekre várt a feladat, hogy távol tartsa a fosztogatókat a légzsiliptől. Bell dolga az volt, hogy megbénítsa az ellenséges egységet.

Noha teljes sebességgel futott, tisztán látta, hogy a hajót olyanmilyre találomra összeszedett modulokból rakták össze, hogy az már életveszélyes; ugyanakkor minden belső tér sivár, rideg és teljességgel funkcionális volt. Mi készíttet arra valakit, hogy így éljen? Hogy csatlakozzon a Nihilhez, fájdalmat és szenvedést okozzon ártatlan teremtményeknek több rendszerben is, és mi végre? Hogy egy sötét, nyirkos hajón éljen, ami a galaxis peremén bujkál,

és mindezt csupán a jövőbeni, esetleges gazdagság reményében? Ezt aligha lehet életnek nevezni...

Bell figyelméből nem sokat kötöttek le ezek a gondolatok, de megjegyezte magának őket, hogy később alaposabban fontolóra vegye valamennyit. A jelen pillanat a küldetés végrehajtásáról szólt.

Zöld gáz töltötte be a folyosókat, de a légzőmaszkot viselő Jedikre nem hatott. Ugyanakkor, arra pont jó volt, hogy Bell hamarabb *érzékelje*, semmint meglássa az előttük lévő ajtót. Indeera mester és Burryaga is észlelhették, mert egyszerre fékeztek és torpantak meg.

– Kopogjunk? – vetette fel Bell, mire Burryaga elgyötört hördüléssel tudatta véleményét a pocsek poénról.

Indeera mester egyszerűen beledöfte kardját a zárszerkezetbe. A megolvadó fém fénye sárgára festette mindhármuk alakját és a környezetüket is arra a néhány másodpercre, ami ahhoz kellett, hogy a mechanizmus megadja magát. Az ajtó kinyílt, a Jedik pedig megpillantották a néhány fős személyzetet. A legtöbbjük fiatal és fegyvertelen volt, és azonnal, készségesen megadták magukat.

Bellnek jólesett a tudat, hogy legalább itt és most nem kell elvenniük mások életét. Megtették, amit meg kellett tenniük, de az a fájdalom, amit Loden Greatstorm tragédiája miatt érzett, továbbra sem múlt el, mi több, még csak nem is csökkent, és veszélyes irányokba lökhette őt. Éppen ezért tökéletesen beérte azzal, hogy foglyokat ejtenek, és nem tesznek ennél többet.

Jól felkészítetél, mester – üzent gondolatban annak a férfinak, akinek az emlékét az elméjében és a lelkében hordozta.

Miután megbilincseltek és felsorakoztatták a foglyokat, Burryaga furcsálkodva hörgött.

– Igen, nekem is úgy tűnik, hogy túl kevesen vannak – válaszolta Bell. – Gondolod, hogy az egész szervezetet megrengette az, hogy Kriss kitartóan üldözi a Szemet? Valószínűleg százával, vagy talán ezrével dezertálnak. – Nem tetszett neki a gondolat, hogy a bűnözők megszöknek az igazságszolgáltatás elől, és nem nyerik el méltó büntetésüket a gaztetteikért, viszont a legfontosabb az volt,

hogy a gaztettek véget érjenek. És ha ezért azzal kellett fizetni, hogy néhány elvetemült alak megússza a felelősségre vonást, az ő részéről rendben volt az ügy.

Támadásba mentünk át – mondta magának némán. – A saját játszmájukban győztük le őket. Ezt érted tettük, Loden mester, és mindenkiért, aki hozzád hasonlóan szenvedett...

Itt észbe kapott, és sietve másfelé terelte a figyelmét, mert még gondolni sem tudott arra, hogy a mesterének mit kellett átélnie.

Burryaga nyilvánvalóan nem vette észre rajta, hogy valami más jár a fejében, amiért Bell hálás volt. A hatalmas termetű vuki csak megrázta a fejét, és felmordult.

– Igen, könnyen ment – erősítette meg Bell. – Bár azt nem tudom, hogy *túl* könnyen-e. De szerintem nincs értelme aggódni emiatt, ha a Nihil végül összeomlik.

Burryaga ebben tökéletesen egyetértett vele.

Regald Collba több humorérzék szorult, mint a legtöbb Jedibe. Legalábbis, a civilek ezt szokták mondani neki. A Rend legtöbb tagja más véleményen volt ezzel a dologgal kapcsolatban.

Vagy csak – ahogyan Regald érvelni szokott magának – nem volt elég jó a humorérzékük ahhoz, hogy méltányolni tudják az övét.

– Szóval, hogy kell ezt mondani a Nihil kifejezéseivel? – kérdezte a legújabb foglyaitól, egy Chancey Yarrow nevű, szúrós tekintetű nőtől, valamint a fiatal lánytól, aki annyit árult el magáról, hogy Nan a neve. – Az egész társaság ugyebár egy nagy vihar, ami fergetegekből áll össze, azok pedig villámokból és felhőkből. Mi a neve a még kisebb egységeknek? Az egyes harcosokat hogy nevezik? Tudom is én... kissé borult égnék?

A foglyokat egy Nihil-flottacsoport közelében kapták el, az Ocktai-rendszerben, a fosztogatók egyik rajtaütése során. Ugyanakkor, a hajójuk egyértelműen nem tartozott ahhoz a rajhoz, és Regald kezdetben úgy gondolta, csak feltesznek pár kérdést a két nőnek, mielőtt szabadon engedik őket. Csakhogy Nan fegyvert

rántott, amikor meglátott egy Jedit, ennek nyomán őrizetbe vették őket, és a kihallgatás során bevallották, hogy régebben a bűnszervezethez tartoztak.

Nan minden jel szerint dühös volt, amiért elkapták. Ugyanakkor, Chancey Yarrow-nak arcizma sem rezdült, mialatt azt felelte:

– Nem olyan jó a humora, mint hiszi.

– Igen, ez valószínű – ismerte el Regald. – Mert azt gondolom magamról, hogy valami szívderítően és fergetegesen vicces vagyok, és az minden bizsonnyal túlzás. – Ő maga élvezte a saját poénjait, és tökéletesen beírte ezzel.

– Már nem tartozunk a Nihilhez – jelentette ki Nan. A szavak furcsán hangzottak a szájából, mintha kényszerítenie kellett volna magát, hogy kimondja őket. – Mi csak... – Ebben a pillanatban a társára nézett, és nyomban elhallgatott, mert Chancey Yarrow jeges tekintetétől a láva is megfagyott volna. Regald úgy érezte, hogy ha elsütne egy, a hóviharral kapcsolatos viccet, az illene az egész vihar-témához, de inkább letett róla. Nan végül vett egy mély lélegzetet, és befejezte a mondatot: – Mi csak saját magunknak dolgozunk. Hónapok óta semmi közöm a Nihilhez.

– Kiváló időzítés – dörmögte Regald bólogatva. – És ki tudja, még az is lehet, hogy igazat mond. De ahhoz, hogy elengedjük magukat, be kell bizonyítaniuk azt, amit állítanak.

A *Gaze Electric* egy csendes, békés szektorban lebegett, több rendszernyire attól a régiótól, ahol a Jedik csatáztak. A fedélzeten senki sem pazarolta az energiáját arra, hogy figyelemmel kísérje a Jedik tevékenységét, még kevésbé arra, hogy a szorongatott helyzetbe került bajtársakon segítsen. A látszat szerint nem történt más a hajón, csak némi takarítás-karbantartás. És bizonyosan senki sem figyelte Thaya Ferrt, a kiszolgáló személyzet tagját, mialatt a hosszú folyosókon járt. A középkorú ember nő jellegtelen kül-sővel rendelkezett: egyenes szálú, barna haját hátrafésülve, egyszerű copfba fogva hordta, standard kezeslábast viselt, és semmi

maszk, semmi fegyver. Az öltözetén nem díszlegtek jellegzetes sávok, és a kezében egy teljesen közönséges adattáblát tartott.

A készülék információinak segítségével eljutott egy ajtóhoz, egy ithori nő szálláshelyéhez. Thaya becsengetett, és hivatalos, kifejezéstelen mosolyt varázsolt az arcára, még mielőtt az ajtó félresiklott előtte.

– Jó reggelt! – köszönt egy droid mesterkelt és semmit sem jelentő lelkesedésével. – Nyilván örömmel fogadod a hírt, hogy a Szem új helyet talált neked, ami tökéletesen megfelel a képességeidnek. Ezen megnézheted a részleteket! – tette hozzá, és átadott egy adatkártyát, majd mielőtt az ithori bármit mondhatott volna, gyorsan tovább beszélt: – Kérlek, jelentkezz a főhangárban, a mai napon tizenhárom nulla-nullakor induló gépnél. Köszönjük és viszlát!

Azzal sarkon fordult, és továbbra is gépiesen mosolyogva távozott, hogy ne adjon lehetőséget tiltakozásra, hálálkodásra, vagy bármi más válaszra. Az ithori reakciója különben sem számított. Bizonyosnak tűnt, hogy engedelmeskedni fog, ami azt jelentette, elhagyja a hajót, röviddel azelőtt, hogy az élettársa is ezt tenné. A távozásának észrevétlennek kellett maradnia – és szintén feltűnés nélkül kellett megszabadulni attól a személytől, aki tudott arról, hogy elment.

Ez az eljárás más célokat is szolgált, de Thaya azokkal később akart csak foglalkozni, miután továbbította az első sorozat áthelyezési parancsot.

Amint végzett, visszasietett a *Gaze Electric* parancsnoki hídjára. A Szemhez. Magához Marchion Róhoz.

A férfi a kapitány ülésében ült, és jelentéseket olvasgatott. Thaya tudta róluk, hogy a Nihil többi hajójának támadásairól szólnak – a Lourná Deehez lojális hajókról, amelyek immár aligha minősültek a Nihil egységeinek, legalábbis az ő véleménye szerint. De pontosan annyi figyelmet szentelt nekik, amennyit Ro várt tőle, vagyis semennyit. Így aztán csak megállt a vezére közelében, és türelmesen várta, hogy szólítsák.

A hídszemélyzet egyes tagjai gúnyos és lekicsinylő pillantásokat vetettek rá, és ő tudta, hogy ez miért van. Nem bírt semmiféle néven nevezhető hatalommal. Ő csupán egy személy volt, aki kisebb-nagyobb munkákat végzett Marchion Rónak.

De sokan alábecsülték azt, hogy mennyit lehetett tanulni ezekből a feladatokból, vagy hogy egy vezető számára mennyire fontos az, aki elvégzi az ilyen hétköznapi, unalmas munkákat.

Thaya Ferr sokkal tisztábban látta a dolgokat.

Ro végül odaszólt neki:

– Elintézted az áthelyezéseket?

– Igen, nagyuram. Előkészítem a következő parancsokat, és a nap folyamán azokat is eljuttatom az érintettekhez.

Az *áthelyezés* szó hallatán sokan hegyezni kezdték a fülüket – ez talán azt bizonyítja, hogy egyesek elvesztették Marchion Ro bizalmát, és kiestek a kegyeiből? Számítani lehetett rá, hogy mindenki tudni akarja majd a neveket, a részleteket, ha másért nem is, akkor azért, hogy gúnyolódhasson a bukottakon. Egyelőre azonban a hídon tartózkodók közül senki sem tudhatta, hogy ő maga mikor kapja meg az áthelyezési parancsot, és Ro pontosan így akarta intézni ezt az ügyet.

Marchion Ro áttért egy másik témára – Thaya pedig nyomban észrevette, ez alkalmas arra, hogy elvonja a figyelmet az áthelyezésekről.

– Úgy tűnik, Lourn Deet hamarosan elkapják... – dörögte a fejét csóválva.

– A Jedik még most is azt gondolják, hogy ő a Szem? – kérdezte Thaya, mégpedig a hangjában azzal a gondosan adagolt hitetlenséggel, amiről előre tudta, hogy Ro hízelgőnek fogja találni.

És ahogyan előre tudta, a férfi elmosolyodott, majd megadta a választ:

– Hamarosan megismerik az igazságot, Ferr. Pillanatnyilag hagyom őket, hadd érezzék jól magukat. Hadd leljék örömeiket abban a hitben, hogy legyőzték a Nihilt. Soha többé nem lesz részük ebben az élvezetben.